

„Podajte, dakle, caru carevo, a Božije Bogu“ (Mt 22, 21)

Isus je ušao u Jerusalem, narod ga je proglasio „Sinom Davidovim“, kraljevskom titulom koju Jevanđelje po Mateju pripisuje Hristu, koji je došao da objavi skori dolazak Carstva Božjeg.

U ovom kontekstu, odvija se jedinstveni dijalog između Isusa i grupe ljudi koji ga ispituju. Jedni su irodijanci, drugi su fariseji. Dve grupe različitih mišljenja o moći rimskog cara: pitaju ga da li smatra da je zakonito da se plaća porez caru, želeći da se Isus izjasni za ili protiv Cezara i time im da razlog da ga optuže.

Ali Isus odgovara pitanjem, u vezi sa likovima utisnutim na tadašnjem novcu. Pošto je na njemu lik cara, on odgovara: „Podajte, dakle, caru carevo, a Božije Bogu.“

Ali šta je cezarevo, a šta Božje?

Isus podseća na prvenstvo Boga: kao što je lik cara utisnut na rimskom novcu, tako je lik Božji utisnut u svaku osobu.

Sama rabinska tradicija potvrđuje da je svaki čovek stvoren po liku Božjem^[1], koristeći primer lika utisnutog na novcu: „Kada čovek kuje novac po kalupu, sve kovanice su slične, ali kralj nad kraljevima, neka je svet i blagosloven, kovao je svakog čoveka kalupom prvog čoveka, i niko nije isti svome bližnjem“^[2].

Samo Bogu, dakle, možemo dati sebe, samo Njemu pripadamo i u Njemu nalazimo slobodu i dostojanstvo. Nijedna ljudska sila ne može zahtevati istu lojalnost.

Ako postoji neko ko poznaje Boga i može nam pomoći da mu damo pravo mesto, to je Isus. Za njega: „[...] voleti znači vršiti volju Očevu, staviti na raspolaganje svoj um, svoje srce, svoju energiju, sam život: potpuno se predati planu koji Otac ima za njega. Jevanđelje nam pokazuje da je on uvek i potpuno okrenut Ocu [...]. To isto traži i od nas: voleti znači činiti volju Voljenog, bez polovične mere, celim svojim bićem. [...] Od nas se u tome traži najveća korenitost, jer se Bogu ne može dati manje od: celog srca, cele duše, celog uma“^[3].

„Podajte, dakle, caru carevo, a Božije Bogu.“

Koliko puta smo suočeni sa dilemama, teškim izborima koji nose rizik da upadnemo u iskušenje lakih izlaza. Čak je i Isus stavljen na iskušenje ispred dva ideološka rešenja, ali za njega je jasno: prioritet je dolazak carstva Božjeg, u kojem ljubav ima prvenstvo.

Dozvolimo da ova Reč učini da se zapitamo: da li je naše srce pobeđeno slavom, burnom karijerom; da li se divi uspešnim ljudima, raznim influenserima? Da li možda stvarima dajemo mesto koje pripada Bogu?

Svojim odgovorom Isus predlaže kvalitativni skok, pozivajući nas na ozbiljno i dubinsko sagledavanje naše skale vrednosti.

Duboko u našoj svesti možemo da čujemo glas, ponekad suptilan i možda prigušen drugim glasovima. Prepoznamo ga po sledećem: to je ono što nas pokreće da budemo neumorni tragači za putevima bratstva i uvek nas podstiče da obnavljamo ovaj izbor, čak i po cenu da idemo protiv struje.

To je osnovna vežba za izgradnju temelja autentičnog dijaloga sa drugima, da se zajedno pronađu adekvatni odgovori na složenost života. To ne znači izbegavanje lične odgovornosti prema društvu, već nuditi se nesebičnom služenju opštem dobru.

Tokom zatvorske kazne koja će ga dovesti do smrtne kazne zbog građanskog otpora nacizmu, Ditrik Bonofer piše svojoj verenici: „Ne mislim na veru koja beži od sveta, već na onu koja se opire u svetu, voli i ostaje verna zemlji, uprkos svim nevoljama koje nam donosi. Naš brak mora biti *da* Božjoj zemlji, mora ojačati u nama hrabrost da radimo i stvaramo nešto na zemlji. Bojim se da će hrišćani koji se usude samo jednom nogom stajati na zemlji stajati samo jednom nogom i na nebu“^[4].

Leticija Magri i tim Reči života

^[1] Vidi Moj 1, 26.

^[2] Mišna Sanhedrin 4, 5.

^[3] K. Lubik, Reč života oktobar 2002, in eadem, Reči života, Fabio Čardi (Opere di Chiara Lubich 5; Città Nuova, Rim 2017) str. 669-670.

^[4] Ditrik Bonofer, Marija fon Vedemajer, *Lettere alla fidanzata, Cella 92*, Queriniana, Breša 1992, 48.